

GRUODIENĖ KONSTANCIJA

Lietuvių liaudies dainų pateikėja **Konstancija Pučėtaitė-Gruodienė** gimė apie 1884 m. Gudgalių kaime (dabar Pasvalio r.). Ji buvo darbininkė, namų šeimininkė, beraštė, skaityti išmoko iš žmonių, kalbėjo lenkiškai, latviškai, žydiškai. Augo Tetervinuose netoli Alizavos, ilgai gyveno Antašavoje, nuo 1947 m. – Kupiškyje. Tėvas Pučėta buvo muzikantas, armonikų meistras. Konstancija ir keturi jos broliai buvo muzikalūs, dainingi. Konstancija dainavo stipriu pirmuoju balsu, mokėjo itin senų liaudies dainų. Nuo jaunų dienų buvo bažnytinių chorų, vestuvių, įvairių suėjimų dalyvė. Grojo armonika, bandonija, kanklėmis, mušė būgną. Jos gyvenimas buvo sunkus: ketverių metų liko našlaitė, turėjo 3 vyrus, visus palaidojo, pagimdė 9 vaikus, tik tai 2 užaugo, iš kurių vienas 1947 m. žuvo. „Davė Dievas bėdą, duos ir rodą“, – sakydavo, buvo guvi, blavios galvosenos, nuovoki. Visko griebėsi, dirbo įvairiausių darbus, šalia to buvo gera audėja, mezgėja, verpėja, pribuvėja, piršlė, žoliautoja, užkalbėtoja, būrė kortomis – paslapčių neišdavė: burtai neveiks. Dainos pradėtos užrašinėti 1979 m., kai Konstancijai ėjo 96-ieji metai. Per vėlai. Jos daug mokėta dainų, pasakų, užkeikimų, burtų, prietarų. Dainų magnetofoniniai įrašai perduoti Literatūros ir tautosakos instituto Tautosakos archyvui. Mirė 1980 02 04 Kupiškyje.